

У НАРОДНОМУ ДУСІ, НА ФОЛЬКЛОРНІЙ ОСНОВІ

До нової книжки Назара Діброви – Володимира Назаренка, лауреата конкурсу «Золотий тризуб» увійшли вірші-пісні частина яких уже покладена на музику відомим композитором з Київщини Юрієм Бабенком, Віктором Вовком з Прилук, херсонцем Анатолієм Москаленком. Та і решта текстів уже мають мелодію – власне самого автора Назара Діброви... Справа в тім, що поет любе пісні та й співав, але... Після складної хірургічної операції частково втратив голос.

Значна частина його лірики зіткана з напливів пісенного гатунку. Уже самі назви говорять за це «Ген за обрієм», «Білокрилими мріями», «Ой зйду-злечу на гору», «Співає мати колискову», «Сага про кохання».

У народному дусі, на фольклорній основі автор доносить нам любов до людини, до батьківщини. В кожному його вірші відчувається щирість його почуттів. А це і сум та печалі, і, на жалі, неспокій і розчарування. Є, звичайно, і життєрадісні, веселі й жартівливі. Бо з висоти прожитих літ автор знову бачить свою юність – йому: «і сміятись, і плакати хочеться і за мріями в світ летіть».

Певен, знайдуться і композитори, яким припаде до серця слово Назара Діброви, і потрапить до Українського пісенника.

*Дмитро Головка, письменник, лауреат
літературних премій імені Павла Тичини
та Міжнародної імені Григорія
Сковороди*

I.

**Я НЕ МОЖУ,
АБИ НЕ СПІВАТИ**

* * *

Пісня – мова серця і душі,
Стогін болю
і зітхання суму;
І звеселяє й плаче сміючись –
Вона й працює з нами,
і святкує...
Як можна жити –
не співати й жити –
Не дихати веселкою над житом?..
І не лігати мріями любові –
Сліпим й глухим бути з собою
Як можна?!

ОДА ПІСНІ

Нас порятує наша пісня –
Розрадниця і поводир.
Вона – правдивий літописець,
Ковток живильної води.

Доки є пісня – є Україна –
Замовкне пісня – не буди –
Умерли ми, наш край – руїна...
О, Господи, не доведи,
Щоб оніміла наша пісня –
Осліп наш розум-поводир,
Бо – забуття і розбрат після.
І на могилах наших – «пір»
Влаштує зайда з перевертнем,
Що викрав ім'я наше й честь...
Повстаньмо ж і з корінням вирвем
Бур'ян той, доки сила єсть.

Нехай лунає наша пісня,
Хай прославля наш край, наш рід.
Збирає і єднає тісно
В сім'ю єдину, у нарід.

ДАЙ, БОЖЕ

(молитва)

Дай, Боже – Батьку наш Всевишній,
Долі ошуканим нам дай –
Аби на волю з рабства вийшли,
Зі злиднів духу і страждань.
Прости гріхи, Боже, й дай сили,
Верни нам гідність й тями дай...
Дітьми батьки будуть щасливі
Й радіють внуками нехай.
Дай, Боже, хай нарешті зніме
З нас час ганьбу – раба тавро, –
Молим Тебе матусі ім'ям:
Нехай не гне неволі рок.
Вдихни в нас предків гордість духу,
Любові поміж нами дай;
Щоб стали вправні прагнень рухи
Й очам відкрилась світла даль.
Дай, Боже, дітям і онукам
Святої волі й правди дай, ф
Життя у гідності – не в муках...
Пошли таку їм благодать.
Дай, Боже, Батечку, наш любий,
Ошуканим нам долі дай,
Щоб ми нарешті стали людьми
Й жили щасливо – без страждань.
Дай, Боже, Нені-Україні –
Нашій Вітчизні, – щастя дай,
Пошли сусідів в дружбі вірних...
Свою даруй нам благодать.

АМІНЬ.

ТАВРІЯ

Нема рідніше місць, ніж ті, де батьків дім –
Де народився й ріс, батьки де, батьківщина.
І скільки б де в житті світами не ходив,
Душею сумував – тужив за нею щиро.

Тут степ широкий мій, що ніби океан –
Він хвилями біжить в-за обрій – аж до неба...

Й душа в степовиків простора ж отака,
Й красива та щемка, і вірна, наче лебідь.

Дзвіночки жайворів над полем дзеленчать,
І сонця промінці вітрець перебирає –
Із-під небес, немов струмки біжать-дзюрчать –
То так весна-краса над Таврією грає.

Мов повінь розлилась – так марево тече...

О, дивна то краса – тремтлива й неприступна,
Замилування для закоханих очей,

А для душі, як хміль бентеги світлий смуток.

Таврійська широчінь вся золотом дзвенить,
То – жниво дозріва... Над ним блакить бездонна...
Хто здатен мить таку, жар-птицю мов зловить,
Той матиме повік щасливу щедру долю.

Як можна не любить тебе, Херсонський край,
Де жито й виноград, де й зодчий люд, і мрійник.

Для когось ти ніщо, – для тавричан ти – рай.

Ти надихаєш їх звитяжити у мирі.

Рідніше місць нема – де серце залишив,
Де в рід проріс навік степовика корінням,
Де прабатьки мої не скорено пройшли
До правди й волі шлях, до щастя і прозріння.

ПОЛЕ

Небо над полем високе-високе,
Обрій у поля – далекий-далекий.
Кружля біля самого сонця сокіл,
Міряє поле статечний лелека.

І я – понад полем – мрійним
розкриллям
Лечу в дивне безмежне роздолля –
Назустріч лечу – і спекам, і зливам,
Що поспішають віддатися полю.

Край мій таврійський – широкий-
широкий,
Тут живуть люди красиві-красиві...
До них ластівки вертають щороку –
Набратися щастя, щирості й співу.

Небо над полем високе-високе,
Обрій у поля далекий-далекий...